

«West Side'i» sünni stoori

* Muusikalide muusikal Tallinna Linnahallis *

Uue äripäeva hommikuks lahelt tulevad vesid brüisid ümbritsevad Tallinna Linnahalli uduse müüri. Eesli suuremasse kultuurikolossi sisenenult ja kaitutruherite peale lavale jõudnult saab tunnetada tavatult atraktiivselt eristatud võistkondade korvpallimatši. Et aeg saab läis, et jõua enam hoomata, kas võidukamad olid lõhkistes maustades türipides «jetsid» või papagoikirevate pükstes «haid» – niisiis tegelased sel nädalal sisetendivas L. Bernstein muusikalil «West Side Story» hoopis!

Tegemist on suurprojekti, milles ühte liide ühendab Estonia Teatri, Eesti Muusikaakadeemia operistudio ja Tallinna Pedagoogikaülikooli nooremad jõud. Isegi sedavõrd, et mõnelgi neist tähistab «West Side» esimest lavalejõudmist üldse.

«Kes veel pole aru saanud – algas proov!» kinnustab mikrofonist lavastaja ja Neeme Kuningas triblavad tulevased muusikalitähed II vaari esimeseks stseeniks poika. Saali poolelt jääb väge-

Ka see lugu kasvas välja tudengitööst ja esialgu ei olnud mingit kavatsust seda rahvale näitama hakata.

Eks see, et uues projektis pole välja käia superstaare, omavahel kaklema pandud Sallot ja Karki ja «Kate»-aegne reklaamlause «Kuumad nimed kuumas muusikalil!» asendunud vähembravuuritseva deviisiga «Kuuldused vastavad tõele!», ole kokkuvõttes kogu ettevõtmisele riskimaiku juurde andnud.

uritavad endi vahel tolmuks jahvatada Maria ja Tony kõrgemate sfäärideni ulatuvat tunnet. Tulutult muidugi – kas peabki veel lisama?

«See on üks olulisemaid stsene, ilma selleta võiks tüki lõpp olla häbi end,» mainib lavastaja tapmistega tipnevale kakluskohale lihvi andes. Saavad kisklevad kambapealiku õnnelikult siruli, on uus probleem platsis: kuidas ja kuhu teha valgusega black out, et laibad lavalt ära saada?

Kähmlus- ja rüselusrohked massirahutused vahetab välja jõhkrat hävitusmaaniat trotsiv esimest korda armungite üürrike kahekesiolek. Õrnas, värelavas kirgastumises teeb Mariana oma esimest teatrirolli Tiit Kütt, nabi, talitsetud kindlusega vastab talle Tony na teine debütant Toomas Toibert. Nähtu annab alust arvata, et nn. esimese pari mäng on juba

proovides saavutanud kuidagi väga iseenesestmõistetava ja loomuliku sisulise kandvuse.

Rääkimata juba arvestatavast vokaalist, ehkki diri-

dage meeles, need seal on vennad, kellele meeldib häälitseada»

«Ja tüdrukud, ärge niri-sege kohale! Distantis hoo-pis suuremaks!» manitseb Mait Agu ja möödab juba teab-mitmendat korda väledalt vahemaad püüne ja saali vahel.

Kuna ümberringi käib teatritöö ja koolitöö üheskoos, ristin endamisi Kuninga kooli direktoriks, Sallo õppealajuhatajaks ja Agu kehalise õpetajaks.

Direktor veenab ühtevalu stažöör-artistide samaaegselt kolme dimensiooni mängima, et pileti-rahaga koonerdajad kõrvalsektorites end näitlejate taljejoont jahtiva snaiiperina ei tunneks. Vahepeal ei maldal ülinõudlik kehalise õpetaja paigal püsida ja tantsib keerulisemad kombinatsioonid ise värvikalt kaasa. Esimesse pingiritta on maاندunud «vilislane» Peeter Oja, üks vähestest «vanadest» ning stseenist vabad olijad käivad samal ajal tagaridades õppealajuhataja Sallo juures «kohvil», kus, nagu eemalt vaadates võib arvata, rolli peenimad nüansid selgeks vaieldakse.

Pedagoog Sallo oma tööst

«Olen selle tööga tublisti nooremaks muutunud,»

lema ja mängima nagu väike laps. Uskuma, et ma ise olen gi see. Nii et pärast lähed lavalt ära ja mõtled, issand jumal, kas mind nüüd ikka tapeti ära või ei,» ütleb Sallo.

Oma enda aastatetaguse Maria kohta ei oska tänase Estonia vähesed muusikaliartistid

suurt midagi arvata: «Mida ma seal tegin, seda ma ei tea, ainult need üksikud lavatagused minestamised on meeles. Ükskord kuulsin veel raadiost salvestust etenduselt, siis oli küll tunne, et lähen peldikusse ja poon ennast üles. Laulsin nii halvasti, et ma ei saa üldse aru, mille peale inimesed plaksutasid. Ju siis oli seal veel midagi muud ka. Kohutavalt kahju muidugi, et ei saanud seda osa proovida hiljem, siis, kui ma sellest ajast juba midagi taipasin. See on ju erakordselt hästi kirjutatud lugu, mille jubeidasti meeldib, et siin on nii jõudu kui lüürikat nii-ii täpselt par-rasjagu.»

Kuuetunnise proovi lõpuks, kui korratakse vägivallaküti, muutatakse

♦ Tiit Kütt (Maria) ja Toomas Toibert (Tony) sel pool West Side'i.

«West Side Story» – kas tingimata Love Story?

Proovi lõppu märkivad lavastaja jutlus («10% sellest, mis peaks olema!»), Agu ettepanek homme tund aega varcm kohale tulla ja Sallo vannutused kõiki osalisi suitsetamisest loobumamks («Järgmisel nädalal alustage jälle, eks ole!») ei tähenda veel hoopiski mitte tööpäeva lõppu: teatrimajas ootab kontsertmeister Ülla Millistfer, et olulisemaid vokaalnumbreid veel kord läbi võlita. Sest reedel ja veel kahel päeval tulevad esietendus (mis ei jää loodetavasti siiski ainsateks) ja siis peab lavastusbrigaadi töö näitlejates surema.

«Kõige tähtsam on

hinnõtteliselt teha, aga nii-palju, et nad teineteist ei armastaks, tükki muuta ei tohi. On siis näiteks «West Side» mõeldav armastuseta?

«Ei mingil juhul!» on Kuningas Hermakülaga selles mõttes solidaarne. «Sest inimesed jäävad inimesteks, ja kui dekoratsioonid ja aega vahetada, siis inimlikud tunded ja tõukeid jäävad samaks. Selles mõttes on ka Shakes-peare ja «West Side'i» te-gelaste teema sama. Ja mõlemad autorid on tõestanud, et need on head lood. Minule kui lavastajale tähendab see materjali, millele ma võin toetuda.»

Noortele muusikalil mängijatele soovitasid kogenumad: see on teie võimalus, kasutage ära, sest vaevalt teil õnnestub

Neeme Kuningas proovis Tallinna linnahallis

Erik Peinar

vestatavast vokaalist, ehkki dirigent Tarmo Leinamm astub orkestri ette alles h o m m e . Oma ette «romaanit eema» öeldakse olevat noodimaterjali kättesaamine Ameerikast, sest septembris nooditelli muse saanud ameeriklased oletasid etenduse väljatuleku ajaks oktoobrit 1994.

Muusikalitähed kuninglikus koolis!

Mängude aeg on läbi

«Hallo-hallo, Helgi-Sallo,» proovib keegi radiomikrofoni hääleulatust, lavamehed tarivad õigesse paika kunstnik Ervin Oinapuu kavandatud kahe- ja kolmekordsed metallkarkassid, mis jäävad sellele XX sajandi Romeo ja Julia loole markeerivaks fooniks. Täna alustataksegi sealt, kus verivaen kahe tänavakamba vahel jõuab välja laipadeni mõlemast leerist. «Sõjamängude» aeg on lõppenud, järel on kaks pilvi vaenutemisega täidetud maailma, kes

Noorte esimese armuöö-järgne pilt pälvib etteheiteid ainult kostüümikunstnikele, sest lavastajale jäi mõistmatuks, kuidas Tony küll niivõrd kinnioõritud Maria rinnale lähemale pääseb.

«Jäta see juba minu mureks,» soovib Toomas Toibert selle peale tarmukalt ja proov võib jõudsalt jätkuda... kuniks Neeme Kuningas järjekordse stopi peale paneb: «Te olete puertoriikolased, tähendab, tuhat korda tulise-mad. Carramba! Praegu meenutab teie reaktsioon rohkem eskimote oma! Pi-

«Olen selle tööga tublisti nooremaks muutunud, seda ütlevad kodused ka,» tunnustab HELGI SALLO, kui oleme väikseks välkin-tervjuuks maha istunud.

«Aju on ka kiiremini tööle hakanud, sest pean nüüd teiste eest ka mõtlema. Ma ei tea ju, mida keegi järgmisena küsib. Olen hakanud niivõrd armastama neid lapsi, öösel ka läheb vahel uni ära – sellel lapsel oli seal mure, tollel seal. Neile kõigile tahaks soovitada, et sa pead mõt-

Kuuetunnise proovi lõpuks, kui korratakse vägi-vallaakti puertoriikolanna Anita (Mare Väli) kallal, jõuab ka Sallo karakterse ettemängimiseni. «Mu jumal, ma olen ise Stockholmis pättide käes olnud, kas teate, mis öudne tunne see on!» hüüatab Helgi Sallo ja demonstreerib oma öudset kogemust võõrriigi linnas nii õhinal, et ei pane tähelegi, kuidas üks meeskolleegidest salamisi naeru pugistab ja midagi väestest Stockholmist pättidest pomiseb.

«Kõige tähtsam on praegu see, et osalised ise ei hakkaks arvama, et juba nad oskavadki midagi,» muretseb NEEME KUNINGAS autosõidul läbi oavarrest langevas vihmadekeerises kesklinna. Estonia majas kovhvitassi taga saan lõpuks ära küsida ka päev otsa keelel kibelenud küsimuse: kui võrd peab igr Romeo & Julia variant olema armastuse lugu? Hermaküla on arvanud, et nii kõike võib põ-

mängijate soovitusid kogenumad: see on teie võimalus, kasutage ära, sest vaevalt teil õnnestub Eestis seda veel kunagi teha. Neeme Kuningas lisab, et seda tasuks arvestada ka vaatajakonnal: kui ehk ei näegi ehk loodetud tipptaset, tasub tulla: on käidud ja ära nähtud.

Reporter omalt poolt julgub kinnitada: on alust, et kuuldused võivad hakata vastama tõele.

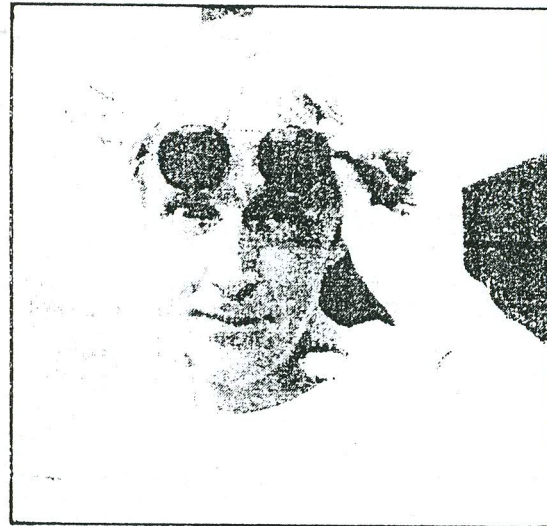
Tallinnas, 11. oktoobril
SVEN KARJA

Egon Nuter kukkus kadakatesse

«Vanalinna-studios», rahvakeel- Baskini-teatris kestab 20. oktoobri- ni sügispuhkus. Sel perioodil ei anta etendusi, ka on katkestatud uue inglise komöödia «Kui kass on kodust ära, siis...» (lav. Eino Baskin) proovid, mis on põhjustatud näitleja Egon Nuteri ootamatust traumast. Rahvas tänavalt on hakanud meelde jäävate teatrirollide, teleseri- lliga «Kahe sõbra lood» ja Eesti presidendi parodeerimisega publiku pailapse profiiti lõiganud Nuteri traumast seostama miskipärast

õise Tallinna chikagoliku tänavameluga. On tehtud ka oletusi, et presidendi-pjedestaali pilaja vastu on üles tõusnud tõsiasialised rahvuslased.

Asjaosalise enda konfidentsiaalne seletus «Vanalinnastudio» koridoriinfo vahendusel aga kinnitab terviserikke tekitajaks kurva juhtumi näitleja suvekodus, kus ta ööpi-meduse lummuses siirdus prügiämbrit välja viima, sellega seoses kadakatesse komistas ja kokkuvõttes mõrased nibikondi omanikuks sai. Üks Nuteri naiskolleeg pakkus Egoni langemise põhjuseks äkktea-teid töötraumast näitle-

Egon Nuter

Jaak Nõbu

jannaga Eesti Draamateatrist, kus samuti on mängukava novembri lõpuni muudetud (vt. ka eelmine «Kuller»!). «Ega kaks ei jää koimandata,» filosoferis

Nuteri naislavapartner elutargalt. Kuller ise loodab siiralt, et järgmist teatritraumat ei põhjusta siinse lühisõnumi läbilugemine.

KULLER